

Nemzeti Társalkodó.

Februarius' 4-dik napján 1832.

A' Koldust vezető Lombos.

Édes Hazámfiai!

Egy szegény nevendék árva gyermeket vagyok én bátor nektek ajánlani, a' kit ezelőtt egy néhány esztendővel a' történet földünkre hozván, 's itt a' köz-buzgóság, és tudományos ész' tutorsága alá adatván, mégis csak egy néhány, töbnyire szegény jóltévőknek szánakozásából alig tudja egyik napról a' másikra, nyújtani nyomorult életét; a' ki pedig, ha megerősödhetnék mint egy rég várt kis Messiás a' maga lelki országát tudná megépíteni nálunk. Ez az árva gyermek, a' *Nemzeti Társalkodó*. — Nemzeti? — 's árva? ez a' guny nagyon csípős volna. — A' Farizeusok a' szívekben megrontott tíz parancsolatokat a' homlokokon írva hordozták; valójában ennek is csak ezért van írva a' *Nemzeti* homlokára, hogy minden tudhassa mi hibázik *benn*, és hogy ez a' szégyenkő-írás, mindnyájunknak kötelességét

szemünkbe süsse. — Vagy foszszuk-meg hát *Nemzeti* nevétől, vagy a' mi dicsőbb hozzánk — tápláljuk és neveljük ötet mint egy nemzet' reménységét, —

Adjatok alamisnát a' szegény Belizárnak! — így nyujtotta napról napra, drága de megunt életét, gyenge vezetője azon számkivetett vak hősnek, ki a' Vandalokat 's más vad nemzeteket meggyőzván, még egy századig nyujtotta vala haldokló hazájának gyarló életét; adjatok alamisnát az árva gyermek Társalkodónak, hogy fel nevedvén, viaskodjék a' mi szomszéd ellenségünkkel a' sötétséggel! — ezt kiáltom én az árvának vén koldus-vezetője. — Nem pénzt kérek — hanem a' mi annál sokkal becsebb, és a' mit a' Dárius' minden kincseivel sem lehet megvásárolni — lelki vagyontokból, örökösített, vagy szerzett legdrágább észbeli vagyontokból, azon mesés kincs-tárból kérek, melyből minél többet vesznek; annál több marad. — Vagy tám igazán lelki szegénység kényszerít e' megfoghatatlan fősvényiségre? — nem — oh nem! — ha az egész nemzet' ész-massáját egy tengerbe gyűjtván képzetemmel, látom, hogy csak egy néhány csep abból, a' mi köz-haszonra folyt, és annak is még erősen kevés része életbalsam-csep; — ha elnézem azokat a' sok tündöklő teli főket kik — mint hozzájárulhatatlan havasink tetején álló büszke magassfenyők — legelőször fogják-ki a' feljövő nap sugarit, de azokat újra fejünk felett tovább

lökik — még csak meleget, de még csak árnyékot sem adnak soha senkinek; — akkor vezetett árvámhoz fordulván, azt mondom neki keservemben: biz', édes fiam! bajosan akadhattál volna rosszabb Tutorra, mint nálunk a' köz buzgóság. „Halljuk mentéseket! — „Nem fér meg az én geniusom“ — úgy mondanak ök — „a' szegény Társalkodó kisebb lelkei között, és ennek szűk falai nem fogadhatják-bé az én híremet“ — Uraim! a' nagyság' statuája, csak az aláztosság' postamentjén tetszik nagynak, és csak egy szűk ablak' szelid világa önthet gazdag bájoló fényt az egészre. — Miért nem elégsztek-meg, mint a' Rajna, Themse, Duna, sötét kösziklából fakadni, csak a' szomszéd pásztoroktól esmért keskeny partok közt folydogálni? majd nagyobbra nagyobbra növe mint azok áshattok magatoknak széles és méjj árkokat, míg át-úszván több tartományokat, megbírijátok a' dicsőség, és hír-vágy' vitorláját, 's végre terhelt hajókkal büszkélkedve, béomolhattok a' közmegezmérés' océánjába. Miért nem jötkel mint napok, hogy mi kisebb csillagokul eltűnjünk? Hát mindég *Én* az első gondolatja egy cselekvőnek — Hát szégyen *legelő* jelenni-meg az áldozat' vagy ütközet' helyén? — Miért büntetitek a' restségtek miatt szegény Társalkodóban ön-hibátokat? *Most* nem írtok — miért? mert *ezelőtt* nem írtatok volt — írjatok hát *most*, hogy ír-

hassatok ezután szégyen nélkül. Oh fiam! ezeknek mentségek a' háládatlanság üres circulusában, kereng, 's a' circulus' átmérőjével, vagy is hideg kevélységek pálczájával, mint egy pestisben lévőt el akarnak rekeszteni, magoktól — Menjünk tovább egy házzal — százzal is. —

Adjatok alamisnát az árvának!

„Adnék jó szívvel — azt mondja egy érzékenyebb hang — de hivatalom és familiám két annyi időmet is elvennék.“ Meghajlunk kötelességetek szentsége előtt; de hát valyon munka változtatás, megújulás, kipihenés kedvéért, nem lehetne-e a' kötelességtől is egy keveset lopni; 's így a' munkással való tiltott lopott szerelmeknek gyümölcsit a' Társalkodóba, mint egy épen talált-gyermekek' házába lerakni? Az ilyenek munkás emberek, reméllek fiam! egy keveset tőlök, de erősen keveset.

Adjatok alamisnát az árvának!

Né tova hogy dugja-bé füleit egy lelki 'Sugori könyv-tárjában, és hogy rejti magát-el mint egy könyv-féreg foliántjai között, egy kutya-bőr alá! O ezeknek melegét csak a' hátokon lévő jáponika érzi — és világjok, mint tolvaj-lámpássok' világa csak ön-magokra süt vissza — sőt rosszszabbak a' pénz 'sugoriknál is; mert ezek ledültek, és rothadások után mint a' fa termékenyebbé teszik a' körültek lévő helyet, de azoknak szívek zárva, fejek zárva, koporsójok zárva

hullanak a' sírba, hogy ott örökre zárva maradjanak.

Adjatok alamisnát az árvának! Amott látok egy néhány lelki szegényeket, kik fejeket kiürítik, hogy egy néhány fillér-gondolatjokat perselyünkbe hányják. Tiszteljük fram ezeknek szíveket, de mi nem vagyunk közönséges koldusok — nekünk gazdag a' lamisna kell, vagy semmi. Jer menjünk tovább! —

Adjatok alamisnát az árvának! ti nép' és ifjuság' tanítóji! Ugyan lehet é szebb cél, mint egy egész nép nevelésibe befolyjni? Lehet é szebb gyűlés, mint egy egész nemzet? és így szebb cathedra mint a' Társalkodó? — vagy csak sötétben világoltok, mint a' reves fa? és csak úgy akartok énekelni, ha vállutokba a' munkás hangyák teli tojásait rakják, és az édes nádméz az orrotok felett függ? Vigyázzatok! ti a' nemzeti politia felügyelése alatt álltok. —

Adjatok segedelmet az árvának, ti ügyvédök! szegények Prokatori! Lehet é szegényebb Felperés a' világon ennél, ha ki veszem a' vezetőjét? Lehet é szebb ügy, mint a' melyet ő, a' nemzeti művelődés' plenipotentiariusza, a' nemzeti lágyemelegség mint Alperes ellen elkezdett? és a' melyben maga a' vesztő fél is nyerni fog? dolgozzatok, írjatok hát ebbe oly buzgó lélekkel, a' mint csak a' per substratumának fontossága, szentsége, és a' földön a' legszebb honorarium v. officium non fallit, — u. m. jó pénzben: be-

csülés, naturáléban: ön-tudás — megkívánhatják.

Adjatok alamisnát az árvának ti nép' Naggyai! Azon, a' sorstól költsönözött nagy summáról szóló *adósság-levelet* — melyből ugyan a' régibb időkben, mint történetink Archivumában találtató szép nyugtató-írások mutatják, — sok lefizetődött; — de már régolta a' rendes *kamatok* mind *tőkévé* változván, egy Angliáéhoz hasonló banque-routtal fenyegető temérdek massa vált belőlle — ezen adósságról szóló levelet mondom, általadta a' sors a' hazának. Látjátok már most ezt a' haza erkölcsi javának ágensét, coronae praetendensét meztelenül egyik kézből a' másba vándorlani! Nem volna é jó ennek a' milliárdokból, vagy egy fillért lefizetni? Keljetek fel hát ennek oltalmára, de szép és erős fegyverben; mert a' *Mustra v. Revue*, nem egy bérbe fogadott *Echó*, hanem az egész nemzet előtt tartódik; — Esmérek én közöttetek sok erős bajnokát. — A' kinek pedig nincs fegyvere, vagy fél — (itt, csak itt szép a' félelem) állítson rekrutát maga helyett, azon sok szegény vitézek között kiket a' szükség, vagy övéinek szeretete az élet' rablánczaira kárhoztatott, pegasussaik pedig megterhelt lassugályákat húznak; az ilyeneket váltsátok-ki, lánczaikat oldjátok-fel, hogy szabadon repülhessenek az igazság' napja felé.

Adjatok alamisnát az árvának! Mi az? Haj! ha ha ha — valahol minket nevetnek

édes fiam, semmi — de háj ismét! ha mely süket rengő hangon — ez echója a' másinak, mely kétség kívül a' pokol' renegeteg üregéből konga-fel hozzánk — szép duetta concertante! Illenek öszsze — Hadd-el fiam! azok bizonyosan nem Magyarok — külföldi állatok — künn nőtt-meg agyarok, — melyel most a' mak-termő cserfának az alját ássák A' földön az első bűnös az anyagyilkos. — Mennyünk tovább csendesen! —

Adjatok alamisnát az árvának! Néma csendesség! — Oh hogy nincs nekem *Stentori kürtöm*, hogy fellármázzam a' szunyadokat azon álomból, mely, mint a' *pontini* mocsárak' gőzétől okozott szendergése az utazóknak, felő, hogy örökké ne tartson. — *Alamisnát adjatok az árvának!* — Mind csak a' kétségbe-ejtő csendesség — Oh! adjatok — de miért kolduljak többet haszontalanul? Jobb volna támédes fiam! ha szánakozásból tulajdon kezeimmal fojtanálmeg — Még sem — ne félj fiam semmit! — egy mennyei gondolat ötlék eszembe — — jer menjünk — hova? hát hova mennénk, mint a' szánakozás Istennéihez az Aszszonyokhoz? — Az Aszszonyokhoz? — Igaz biz' az — ők téged soha sem láttak, nem esmérnek, és így ebben a' toldott foldott magyar dolmánkában magok eleibe sem bocsátanak; pedig ha tudnák, hogy ki vagy? és mi lehetsz még? tudom hogy rangodhoz képest fogadnának — Ugyan mi tévők legyünk? Én magam jó szível bémutatnálak, de én az

aszszonyoknál a' járást nem tudván, az *E-tiquette*' hosszú sötét lépcsőjén mindenkor megütöm magamat, a' *bon ton*' síma parquet-jén pedig alig tudok csak egyet is lépni; azonban a' magánosság' hidegén nyakam, derekam *egyenesen* fagyván, megtörhetik ugyan, de hajolni ugyan keveset tud. — Végre: ha Jákob síma nyelvvel, szőrös kézzel ki tudta is csalni az atyai áldást, én azt nem reméllhetem, mert az anyám a' természet — nékem éppen megfordítva — síma kezét és szőrös nyelvet adott. Hogy kérni nem tudok azt láthatád; már is sok szívemben szeliden fogant igazság darabos nyelvemen darabosan jöven ki a' világra, talám valakit jóltévőink közzül meg is bánthattam. Így tehát jobbnak látom a' dolgot csak valamivel símább kezemre bízni. Írok tehát egy könyörgő levelet az aszszonyokhoz, írd-le te azt számtalanszor, 's a' jövő postán küldj egyet mindenikhez. (folytatása következik).

Egy Történet a' múlt századból.

Az öreg L*varinak országot-világot-látott fija Ferencz egy zivataros téli estvén e-leinek ősi kemenczéje mellett ült, (melynek nagysága feljül multa Peti cigánynak az udvar kovácscsának, a' falu musikussának, az ország tolvajjának kunyhóját) 's meredten nézván bé a' veres tűz halomra, álmélkodva fontolgatta elméjében mely örökös tartosságot ígérő meleget foglalnak magokban

azon szenek, 's még is mely kevés órák alatt hűlnek-ki ezek is örökre. — Ezen vigasztaló gondolatban elmerülve dörögő atyának bejöttét csak akkor vette észre, midőn szenes pipáját minden gondolástól üreslég ujjával vájván még, azt elégetett keze közzül kiejtette.

Mit az ördögöt csinálsz Ferencz, hogy mered a' földhöz csapni azon pipát, melyből még az Istenben elnyugodt ük-atyád is füstöket bocsátott!

A' szegény ifju hallgatva nyúlt-le a' tisztos pipa után, 's azt a' világ zivatarja elől kos-szobájába bévetette.

Az öreg L*vári boszszankodva vetette szemeit bűnös fiának képére (ábrázatjára), 's csak most vette észre mint béestek szemei, mint elfonnyadtak pofáji, mely természetlen pirosságot adott a' tűz heve sáppadt orcájára kedvenczének, ki ez előtt csak egy néhány hónappal tekintetével minden igaz magyar lánynak szemeit zavarodásba hozta. — Ezen kedvetlen észrevétel megszelidítette az atyának kemény tekintetét, 's egy néhány pillantatig elfelejtkezvén a' *Patria potestasról*, (melyről hogy a' *Római törvényben* van valami írva, 's hogy a' *Római törvény* ősi törvényeivel van valami egybeköttetésben, azt bizonyoson tudja) barátságosan kezet nyújtott fiának; 's kijelentvén hogy nem haragszik többé, kérdezte mi lelki aggodásban lenne. — Elbámúlva nézett a' fiu atyára 's nem foghatta-meg miként szólhat atya hozzá barátságos hangon,

mely az előtt többé nem történt, nevelésbeli alapnak tartván az öreg azt, nehogy fijához való szeretetét vagy egyszer elárulja, — igen nagyon felbuzdította ez ötlet, 's így elszánta magát megmondani atyának mi nyomja szívét, akar mi is lesza' következés.

Atyám én szeretek.

Nó? 's osztán? — Az ugyan jó; te vagy őseinknek utolsó ivadékja, 's nem nyughatnék síromban is ha tudnám hogy fiam halálával nemzetségem is élni megszűnik. — A' szerelem, tudom én, rablánczokat nem szenved, válaszs bátran eszed 's szíved szerint, örömmel fogom én hölgyedet, akar ki legyen ő, atyai csókommal őseinknek képeik előtt megáldani, 's törökünknek ágazatai közé bévezetni.

Ferencz érezvén hogy a' zivatár közelit csak egy néma sohajtással felelt.

De hát fiam azért hogy eleidről reád szállott kötelességedről valahára megemlékezve észre tértél mit aggódol? — Midőn én kedves anyádat (csendesen nyugodjanak áldott porai) legelőbb szoritottam dagadt mejjemhez, legelső csókommal kapcsoltam őt örökre sorsomhoz, midőn láttam mely megelégedéssel helyhez teti öreg atyám (áldott legyen emlékezete) reszkető kezekkel, hölgyemnek mindenektől tisztelt ősi czimerét: *a' Török főt által döfött karddal viaskodó Lvári orosz lány* mellé, nem bús sohajtások fogták-el szívemet, hanem boldog voltam mint dicső eleink, midőn a' Duna szöke ár-

ját legelőbb megszemlélték. Szollj kedves fi-
am, kit kívánsz boldogítani kezeddél? — a'
választás a' tiéd, a' megáldás az enyim.

Atyám! kedvesem ifju, szép, szelid,
gazdag, régi törökből való, de —

Jól választottál egyedül a' *gazdagság*
teheti lehetővé a' házassági boldogságot, 's
a' *régi tör'sök* a' kóstolt boldogságot az ör-
ökkévalóságnak szenteli, midőn a' késő ma-
radék össeinek mindenektől esmert 's tisztelt
porait imádással említi, nevezd meg kérlek
leányomat hamar, hogy ne légyen ő elöt-
tem többé esméretlen.

Atyám még sem lesz ő soha az enyim,
mert ő egy 'sidó leány.

Mi az? igazat mondasz?

Ugy van.

Hát megvesztél? egy pogány 'sidó fa-
miliát kívánsz magad törökével felöleltetni?
erről egy szót se többet ha mindjárt Mó-
sestől származnék is.

Ferencz kit vallástételére nem a' remény-
ség (mert igen jól esmerte az öreg) ha-
nem attyának az előtt nem hallott szelid
hangja vett volt rá, előre tartott a' beszéd
kimenelétől, 's azért attyának utolsó hajt-
hatatlan szavai nem voltak véletlenek, — hall-
gatva ült a' kemencze mellé, 's előbbi fog-
lalatoságát újra kezdve meredten nézett a'
tűzbe.

Az öreg, fijának balgatagságát szégyell-
vén; boszszankodását magában fojtotta, ne
hogy a' falakon függő ősi képek, ezen iva-

dékjokat bémocskoló érzeményeket megtudják, még egyszer megintette őt kemény hangban, „erről soha senkinek egy szót se többet, „és ezzel kiment dörögve, a lán-
czas kutyához, mely valamennyire a nem-
zetséghez tartozott.

Az öreg pipázott, a cselédekét öszsze
viszsa szidta, a lánzczassal időt töltött sat-
de mind ezen mulatságok hasztalanak vol-
tak, valahányszor fijára nézett, mindenkor
haraggal elegy szemérem pirosság fogta el
ábrázatját.

Ferencz hevesen szeretett mert ártatlan
ifjú volt, de bűjät panasz nélkül hordozta,
mert férjfinak tartotta magát. Attya akarat-
ja előtte szent volt, de a végzésekkel ki-
vánt volna megvívni. Végtére reménységtől
örökre megfosztott szerelme, azon vigasztal-
láshoz folyamodott, melyet csak a hazáját,
mátkáját, igaz barátját elvesztett ifjui be-
teg képzelődés tud érzeni, s csak kevesen
értének: a másik világon kívánta kedvessét
viszont látni, s (szegény) a mennyben földi
gyönyörűséget kóstolni. — Azon időben
öntötták a hazafiak közzül választott kato-
nák Királyokért véreket; Ferencz katona lett,
az emberszeretet bizonyság helyén, a véres
csata piatzon elkabulva dőlt-le lováról, s
mennybe képzelte magát, midőn egy zivata-
ros hosszás álom után felnyilt szemei ked-
vessére estek. — A határtalan öröm nem
adott helyt a költsönös felvilágosításokra.
Lord G—l hadi pajtássát barátját Ferenczet

a' csata piaczon véréből felvette, 's egy es-
 méretlen gazdag 'Sidó' házához vivén, fél-
 holt barátját egy szép 'sidó leánykának ke-
 zeit közzé adta. — De mely nagy volt Lord
 G — nek meglepetéssel elegy öröme, midőn
 megtudta, hogy ezen bájos kis napkeleti nim-
 fában tulajdon testvérét, 's barátjának ked-
 vessét lelte-fel, kit Náthán a' Lord G — l
 attyának kereskedői-társa, 's barátja, mi-
 dőn az öreg G — l a' pusztító ellenség vad
 dühének áldozatja lett volna, haldokló ba-
 rártjának kezei közül magához vett, azon i-
 gérettel, hogy őt leányának fogja nézni,
 míg hazájába vissza térve a' zürzavarok ál-
 tal tőle elszakasztott rokonoknak általadhat-
 ja, — 's a' ki az elkábult ifjura vetett el-
 ső pillantatjával rég nem látott kedvessére
 rásmervén, zavarodásában nyilván elárul-
 ta szíve titkát. — Az ifui erős élet erő
 gyenge apolगतó kezek között győzedelmes-
 kedett a' halálosnak vélt sebben, 's végtére
 Ferencz hosszas betegsége után, felgyó-
 gyult. Lord G — l a' remélni, alig tudó
 leánykának, ki nem volt többé pogány ha-
 nem keresztény, szívébe vigasztalást öntött;
 elég gyenge volt Ferencz is egy néhány ó-
 rákra elfelejteni azt, mely sok-rétű szikla-
 lánczok választják-el őtet kedvessétől attyá-
 nak képzetében; az első szikla ormónak le-
 sülyedése után is így boldogok voltak a' jö-
 vendőben, de hamar elmúlt ezen álom mert
 Ferencz kedvessével 's barátjával hazájába
 vissza repülván, az öreg L*vári így szólt

„Fiam hogy az idegen élted' megmentette, azt jól tette, gazdagon meg fogom ötet jutalmaztatni, de többet ne kívánjon mint a' mennyit adott: — életet adott neked, ne kívánja becsületedet, ne kívánjon N-tet be-taszítani nemzetségemnek eddig meg nem fer-téztetett körébe.“

Atyám kedves atyám szeretőm Angoly.
Halgas N-et ő mert nem Magyar.

Ezzel ott volt Ferencz hol régen, 's midőn nem sokára kedvessének csak a' fájdalom, 's ro-kon szenvedés örömeit kostolt éltét kialunni látta, eltűnt — többé róla semmi sem hallatott.

A' vak buzgóság sullya alatt meggörbedt L*vári, ki fijának egyetlen egy fijának nem-zetsége' utolsó ivadékjának lehanyatlását úgy nézte mint össei becsületének mártýromsá-gát melyet az ősz-anya az áldozat oltárára szen-telt vala, komoran űlt káros székében csak szolgálkkal körül vétetve, mint egy elszá-radt tölgy a' kopasz sziklán, — voltak u-gyan a' környékben számos bírtokosok, de az egyik vele nem megegyezőleg tévelygett ott a' hol sötét van, a' másik nem eléggé tisztelte az ősz fűrtöket, az egyik igen ma-gass hatalom-polczra hágott-fel, a' másik ma-gát, 's felekezetét veszedelmeztetve igen ma-gassra emelte az alattabb valókat, — az e-gyiknek űk-attya az öregnek nagy-attyát vesztő-helyre kerítette volt, a' másiknak e-lei nem voltak eléggé esméretesek 'sat. — Igy a' magában időtöltést feltalálni tehetet-len öreg magánoson sohajtozta-el utolsó ó-

rájít, szerette ugyan öreg szolgáját, kinek hívségét a' kemény durva velebánás még nevelte, sokszor kívánta volna őt mejjéhez szorítani, de az illendőség szerencsére soha sem múlatta-el L*várinak eszébe juttatni az alacsonynak tőle való távollétét, ilyenkor megkeményített hangon szent parancsolván, a' hív szolga markában vette-ki azt a' kemenzéből, 's örvendett ha azt még elevenen fel tehetette urának reszkető pipájába.

Bús magányban volt borúlva ez öregnek élte estvéje, 's mikor elszenderedve magát elfelejthetetlen fija mellett számos, ha mindjárt különböző formájú 's öltözetű barátjainak körében fürge kék szemű unokáival játszadozva találta, nem kívánt felébredni, mert itt szabad volt érzeményeit követni, nem kísérté őtet az életből ide által azon fekete palástba burkolt uralkodó, ki őtet túl az életen ezen bájoló társaságnak valóságától eltiltotta vala, 's ha felébredett az életre, újra elkivánt szenderedni, míg végtére kívánságát örökre elérte.

Mi illett volna jobban sír-kövére a' szerencsétlen L*várinak, mint bémetszett ősi czímere alatt a' következő szók, tudni való arany betűkkel lapidáris stylusba foglalva: — Itt nyugszik egy szerencsétlen, ki csak keresztény felebarátját állhatta, csak nemzetét szerette, csak vallását tisztelte, csak a' vele egy polczon lévőket, a' vele megegyezőleg gondolkozókat becsülte, csak eleit imádta, lelki ereje nagy volt, ki ezekért fi-

ját 's tulajdon boldogságát feláldozni tudta. A' szerencsétlen a' föld keblében békelyhez-
tetett, nem mint a' magg mely kicsirázván
gyümölcsével a' jövődört kórt boldogítja,
hanem mint az otromba szikla darab, mely-
re mint rendíthetlen alapra a' jövődört bát-
ran emelhet szép ízlésű palotát:

M. G.

Napoleon' gyermek-kora.

Napoleon 7. esztendő korában egyik
húga bévádolta, hogy egy kosár zölöt 's
figét elvett volna; erre a' kis nyalánk vesz-
szőt kapot, de ezen büntetésre sem akar-
ván hibáját megvallani, sem engedelemért
esedezni, ezen makacsságáért három napig
csak kenyeret és sajtot kapta enni. Egy köny-
csep sem gördüle szémeiből, szomorú volt
ugyan de nem panaszott. Végre a' 4-dik na-
pon egy leány, Buonaparte Mariánna barát-
néja önként megvallotta, hogy ők ezen ba-
rátnéjával kóten ették légyen meg ezen gyü-
mölcsöt. Napoleon megkérdeztetvén miért
nem árulta légyen el, hógát, nem tudta bi-
zonyoson, gyanította ugyan a' dolgot, de mi-
vel huga hazugságában annak barátnéja ré-
szes nem volt, azt kiméllení kivánta. — Na-
poleonról azt beszélte dajkája hogy soha sem
volt oly szép gyermek mint a' bátyja Jó-
'sef: feje testehez képest igen nagy volt; —
ezt némelyek nagy elmebéli tálentumi jel-
nek tartják, de kinek volt kissebb feje mint
Voltairenek? —